

*mei 2013
de allerlaatste*



PHOENIX

**de
laatste
opslag**

Bestuur	4
De Allerlaatste Opslag	5
Colum: Jantje Bedankt!	6
Van de Kledingcommissie	7
Ode aan de Columns: Johan Cahuzak	8
Phoenix Jeugdfeest 2008	16
Ode aan de Columns: Marlies Spade	13
Ode aan de Columns: Marien Cahuzak	22
Standen NeVoBo	36
Standen RecVol	38
Verjaardagen	39
Phoenix vs. Feniks	40
Club van 50	43
Trainingsinformatie	45
Van de Penningmeester	46

Dit is de laatste Opslag. Uiteraard gaan we zorgen voor voortzetting van het verspreiden van verenigingsinformatie. We houden u op de hoogte.

opslag@phoenixzaltbommel.nl www.vvphoenix.org

Voorzitter

Jan van der Kooi
Hoogaarsstraat 7
5301 XS Zaltbommel
Tel. 0418 – 51 82 69
voorzitter@phoenixzaltbommel.nl

Penningmeester

Cornee van der Spoel
Hugo de Grootstraat 21
5301 GS Zaltbommel
Tel. 0418 - 51 11 98
penningmeester@
phoenixzaltbommel.nl

Secretaris

Willemien Pruijzen - van Luijk
Tjalkstraat 10
5301 VW Zaltbommel
Tel. 0418 – 51 19 98
secretaris@phoenixzaltbomme.nl

Sponsorcommissie

Rob de Ridder
Morgental 54
5301 ZP Zaltbommel
Tel. 06-22119773
sponsoring@phoenixzaltbommel.nl

Commissie Technische Zaken

Samengevoegd met CJZ
Bas Sotthewes
Karstraat 29
5301 BP Zaltbommel
Tel. 06 - 22060615
ctz@phoenixzaltbommel.nl

Phoenix Homepage
www.vvphoenix.org

Commissie Publiciteitszaken

Karin Schut-Hese
Citadel 41
5301 JG Zaltbommel
Tel. 0418 – 54 02 12
cpz@phoenixzaltbommel.nl

Wedstrijdsecretariaat

Karin Schut-Hese
Citadel 41
5301 JG Zaltbommel
Tel. 0418 - 54 02 12
wedstrijdsecretaris@
phoenixzaltbommel.nl

Commissie Evenementenzaken

Kimberley Brandwijk
Waterstraat 12
5301 AJ Zaltbommel
Tel. 06 - 55127292
cez@phoenixzaltbommel.nl

Commissie Recreatanzaken

Toine Velthuijsen
Heer Balderikstraat 141
5302 XH Zaltbommel
Tel.
crz@phoenixzaltbommel.nl

Commissie Jeugdzaken

Samengevoegd met CTZ
Bas Sotthewes
Karstraat 29
5301 BP Zaltbommel
Tel. 06 - 22060615
cjz@phoenixzaltbommel.nl

Scheidsrechtercoördinator
vacature

de allerlaatste opslag

DE OPSLAG

Na jarenlange edities van de Opslag, komt er nu toch echt een einde aan ons verenigingsblad. Ik heb niet kunnen achterhalen wanneer Phoenix met de Opslag is gestart, maar ons digitale archief loopt terug tot aan 1998.

De Opslag heeft vele makers gekend. Sinds 2008 maak ikzelf vier keer per jaar ons clubblad. De Opslag was net in dit nieuwe jasje gestoken en enthousiast als ik was, begon ik ieder kwartaal met het opvragen van kopij en vervolgens met het knutselen om het boekje vorm te geven. De laatste tijd kwam er helaas steeds minder kopij binnen en zie en hoor ik dat de Opslag weinig meer wordt gelezen. Het is tijd voor iets nieuws.

Natuurlijk gaan we ervoor zorgen dat de verenigingsinformatie u ook in de toekomst zal bereiken. Voor u als volleyballer, ouder, trainer/coach, vijfjeslid, adverteerder, sponsor of anderzijds verbonden aan de vereniging, is het van belang dat u op de hoogte blijft van het volleybal- en verenigingsnieuws. Veel van de te verspreiden informatie zal gedigitaliseerd worden, maar mogelijk zal er af en toe een papieren nieuwsbundel blijven verschijnen. De CPZ is er druk over aan het vergaderen. Ideeën zijn altijd welkom (opslag@phoenixzaltbommel.nl).

Deze laatste Opslag is een speciale editie. Het bevat een verzameling van items die in de loop der jaren zijn langgekomen. Speciale aandacht gaat hierbij uit naar de columns van de columnisten, met huidig natuurlijk onze vaste columnist Marien.

Dus dit is hem dan: de allerlaatste Opslag van Phoenix. Veel leesplezier toegewenst!

Anita Oskam



Jantje bedankt!

Dat uitgerekend de allerlaatste column in de allerlaatste gedrukte Opslag over Jan van der Kooi gaat. Alsof iemand het zo wilde. Onze aftredende voorzitter kennende kan dat trouwens zomaar het geval zijn. Jan, als je er goed over nadenkt, de enige Phoenix binnen onze vereniging. Elk jaar opgebrand, maar vanuit het niets sloeg hij altijd terug. Precies voor de algemene ledenvergadering, waarschijnlijk vanwege dat voorzittershamertje. Man, daar kon je fijn mee tikken. Dat Jan al jaren met slechts vier verschillende voorwoorden de Opslag vult, ach, uw zonden zijn u vergeven... Hij deed het wel. En dat gold voor zoveel andere dingen. Zijn verantwoordelijkheid nemen tijdens een minuut stilte, op komen draven bij Den Eelder voor een nieuwe mestzak, of zoiets, klagende commissie-leden aanhoren, bezorgde ouders te woord staan. Alles voor zijn Phoenix. Ooit stond hij met een bos bloemen op de stoep. Ik was tussentijds gestopt als coach en klaar met alles dat zelfs maar begon met een P. Irritatie maakte mij dan ook meer dan meester toen ik Jan zag. Ik smee het u, geen Phoenix, nooit meer, alsjeblijft. Tien minuten later was ik terug in functie en dat had niets te maken met die mooie bloemen.

Als voorzichtig eerbetoon werd het Jan van der Kooi-toernooi in het leven geroepen, maar dat sloeg natuurlijk nergens op. Als Jan iets niet kan, is het voor de lol spelen. Had gekozen voor de meest fanatieke speler of misschien de meest waardevolle speler. Van mijn part de meest eigenwijze speler, zelfs 32 zweepslagen deden hem niet stoppen. Alleen winnen telt bij de Van der Kooi's, stuk voor stuk. Een topsportfamilie in extremis, want ik ken zelfs veelvoudig wereldkampioenen die een verlies makkelijker oppakken. 'Wie die druktemaker is? Oh, onze voorzitter. Gaat wel weer over.' Ik heb altijd een zwak voor hem gehad, zelfs toen hij mij behoorlijk in de weg zat op de buitenpositie bij Heren 2. Iets met wel en iets met niet kunnen aanvallen. Of zo... Binnen de vereniging, maar ik denk ook daarbuiten, is echt niemand hartelijker. Zelfs nu ik niets meer voor Phoenix doe, is Jan altijd blij als ik er ben. Waarom? Geen idee. Maar het voelt goed. Ook zijn jaarlijkse kerstboodschap veroorzaakte zo'n ervaring. Op zoek naar cadeaus voor onder de boom en tijdens Home Alone 2 moet ik altijd even denken aan zijn beroemde woorden over de essentie en meer dan veel eten.

Eenmaal gevangen, laat Jan je niet meer los. Het is dan ook een schande dat het dit seizoen andersom bepaald niet het geval was, want Dames 1, Dames 2, Heren 1 en Heren 2 gaven de aftredend voorzitter een kwartet aan degradaties.

De overtreffende trap van een wedstrijd verliezen en dat doet pijn. Voor de goede orde, niet bij mij. Ik gun Jan hetzelfde gevoel als ik had na mijn beslissing om te stoppen. Echt, je zult zien dat het leven buiten Phoenix zo slecht nog niet is.

Jan of de Opslag, ik weet wie ik meer ga missen.

Adieu, het gaat één ieder goed,
Marien

van de kledingcommissie

DE OPSLAG

Hallo allemaal,

De competitie loopt ten einde. Hierbij een verzoek van de kledingcommissie voor zowel de recreanten als de nevo-bo-ers. Vorig jaar hebben we alle kleding & tassen verzameld en geïnventariseerd. Dit jaar is het inleveren van de spullen NIET nodig. Wij gaan er vanuit dat de aan-voerder van ieder team de kleding heeft (of weet bij welk teamlid de spullen zijn). Als er iets bijzonders is met jullie kleding (kapot, te weinig, ...) dan horen we dat graag, zodat we deze informatie aan het begin van de volgende competitie al duidelijk hebben.

Graag van de aanvoerder per team een reactie, dus ook graag als alles nog oké is. Bedankt!

Machteld Valenkamp & Karin Klunder
machteldvalenkamp@gmail.com
arklunder@hetnet.nl



PT PARTNERS

liever voor zakelijk samenstellen

www.ptpartners.nl

Sinds jaar en dag hebben we vaste columnisten voor de Opslag. Ik heb de columns altijd met veel plezier gelezen. Vandaar deze columnverzameling als ode aan de columns. Bedankt Marlies Spade, Johan Cahuzak en Marien Cahuzak voor al jullie input!

Johan Cahuzak

Feest (december 1999)

Het is vroeg in huize Van Buren als de wekker onbarmhartig afgaat. Beide echtelieden schieten uit hun dekbed omhoog. Ze kijken elkaar met grote paniekogen aan. Even is er de ontreddering maar dan lichten twee paar kijkers op: "Wacht eens even, we lijken wel gek, het is de wekker maar!"

Beatrix slingert haar benen uit bed, Claus zoekt verlekkerd haar warme plekje op. Dit vindt hij het fijnste moment van de dag, even het bed alleen. Zijn vrouw scharrelt ondertussen in de klerenkast op zoek naar iets aardigs voor deze nieuwe dag. Een ritueel dat zich elke morgen voordoet, ontrolt zich ook nu: "Vind je dit wat, schat?" Claus kreunt. Eigenlijk vindt hij op dit gebied niet zoveel. Daarom begint hij snel over iets anders: "Zeg Bea, waarom hebben jullie in dit land nog altijd dat achterhaalde systeem van koninklijke verenigingen? Bij ons in Duitsland bestaat dat allang niet meer." Zijn echtgenote kijkt hem verbaasd aan: "Omdat jullie in Duitsland geen koning meer hebben, dan had je er maar wat zuiniger op moeten zijn. Na de Eerste Wereldoorlog kon mijn oma jullie koning opvangen!" Claus realiseerde zich dat hij bij zijn vrouw een gevoelige snaar geraakt had. Nederland-Duitsland speelt zoals de oplettende lezer zal begrijpen niet alleen op het voetbal- en hockeyveld een belangrijke rol ook de koninklijke sponde kan er een boekje over open doen.

"En wat weet jij van Nederlandse verenigingen?" Het klonk onvriendelijker dan ze bedoelde. Claus stak zijn hoofd onder de dekens en begon: "Jaren geleden opende ik de sporthal in Zaltbommel. Volgens mij wordt dat zaaltje trouwens alweer gesloopt. Er zullen wel huizen moeten komen maar dat doet er even niet toe. Als ik me goed herinner speelde er toen al een volleybalvereniging in die zaal. Nu in ieder geval wel. En die vereniging was koninklijk goedgekeurd, op 25 mei 1976. Ik herinner me die datum nog heel goed want toen ben jij 's morgens vroeg bij het stofzuigen van de trap gekletterd. En toen heb jij, zeker weten, geen

enkele vereniging koninklijk goedgekeurd. Je kon toen drie weken niet eens je handtekening zetten. Dat deed ik stiekem anders was het land volkomen onbestuurbaar geweest... De prins-gemaal grinnikte, hij mocht graag de vorstin laten merken dat hij haar regel- en bemoeizucht wat overdreven vond.

“Jongen, luister heel goed,” Bea rechtte haar rug, haar nachtponnetje kwam zodoende een beetje boven haar knieën, “het volk wil dit soort franje. Ik wil het ook, dus we zijn allebei gelukkig en dat kan ik van jou ...” geschrokken hield ze op toen Claus met een verwilderd hoofd boven het dekbed verscheen.

“Ach jongen,, jou heb ik toch ook koninklijk goedgekeurd.” De prins ging weer liggen. Bea vervolgde: “Echt vriend, wees er maar blij mee. En Phoenix heb ik toen ook gedaan, ik weet het nog precies. En ik volg ze nog steeds. Nu weer via internet. Ze hebben een alleraardigste site. Als ik me niet vergis, vieren ze volgend jaar hun 25-jarig bestaan. Heel mooi, ik zal ze een kaartje sturen.”

Claus kreunde en draaide zich nog een keer om. Zijn vrouw legde de schaar waar ze de komende dag weer minimaal twintig linten mee door moest knippen klaar.

Johan Cahuzak

Sport (maart 1999)

Wat is sport anders dan even kijken wie de beste is? Dat is waarschijnlijk begonnen toen de homo erectus, de eerste mens die op twee poten liep, een beetje begon na te denken. Want let wel, sport is een bezigheid die intelligentie vereist. Meestal niet zoveel om het te doen maar wel om er tijd voor vrij te maken. In andere gevallen heet het werk of opleiding en dat verschilt: jonge beesten die stoeien, trainen zich voor het grote werk en dat is in hun geval overleven. Geen sport dus.

Homo Erectus ging een stapje verder. Die begon zich te vervelen. Ook al zoiets wat je alleen kunt als je nadenkt. Verveling dus en dat betekent een beetje rondkijken. En wat zie je dan als Homo Erectus? Nog een Homo Erectus. Even kijken wie het langst zijn adem in kan houden? Goed. Eentje won. De andere proestte het uit of stikte. Al vrij snel daarna ontstond het paalwerpen, het op één been staan, het op de handen staan en lopen, vèrspugen, vèrpissen, worstelen, hardlopen en figuur poepen.

Sommige Erecti konden zoiets heel aardig. Anderen vonden het echt leuk om naar te kijken. Er kwamen afspraken om regelmatig te kampen. En daar kwam wat

publiek op af. Sommige bezigheden vielen af. Figuurpoepen wordt nu slechts door dronken studenten die achterover dreigen te rollen gedaan. Andere activiteiten groeiden door naar sport. Paalwerpen bijvoorbeeld. Er kwamen regels. Over de grootte van de paal, over de grondsoort van de landingsplaats en over de leeftijd van de werper. De scheidsrechter verscheen. Er kwamen zelfs toeschouwers die een stoeltje meenamen. Het veld werd afgezet. Iemand ging kokosmelk ruilen tegen knopen. Een slimmerd verkocht broodjes, koeken en wat later verhuurde hij ook stoeltjes. Naar de eerste doping is geen onderzoek gedaan maar het moet in die tijd geweest zijn.

En toen kwam er geld. Geld voor inrichting van een veldje, van tribunes, van een kleedhok en uiteindelijk geld voor de sporters. En toen ging het fout want toen was het geen sport meer maar werk. En nu zijn we op het punt dat de sport zo verziekt is dat het ernaar kijken al hypocriet wordt. Ik bedoel wielrennen. En Frank en Ronald de Boer en de Arena met skyboxen.

Nu naderen we het omslagpunt. Over enige tijd wendt het publiek zich af en gaat weer gewoon paalwerpen. Hoop ik.

Johan Cahuzak

Woedend! (mei 1999)

Boos, zeer boos was ik. En verdrietig. En diep teleurgesteld. En onthutst. De liefde voor het schaatsen kreeg ik van mijn ouders. Mijn moeder droeg me als knulletje van vier het ijs op. Voorzien van een stoel en een pepermunt werkte ik vervolgens een paar uur aan mijn toen nog prille techniek. Later beheerste ik de kunst wat beter, ik reed kleine tochtjes. Van Meerkerk naar Ameide, heen en weer ongeveer een kilometer of acht. Met een flink stuk klunen want onverlaten hadden de A27 over ons ijs aangelegd.

Weer wat later ontdekte ik de rest van de Alblasserwaard. Mijn eerste Molentocht reed ik pas op 23-jarige leeftijd. Ik ben nooit voorlijk geweest. Maar ik genoot wel, misschien wel des te meer. Soms reed ik de route twee keer op een dag, ik kreeg er geen genoeg van.

Jullie vragen je af waarom ik dit vertel terwijl het al geruime tijd dooit? Om mijn liefde voor schaatsen en ijs te illustreren. In dit verband moet ik vertellen dat ik als kind op natuurijs lag en met mijn blote handen voelde aan dat voor mij magisch-mysterieuze materiaal. Stiekem als er niemand kijkt, doe ik dat nog. Mijn vader was een Amsterdammer, hij is geboren in de Jordaan, de Willemsstraat

voor de kenners. Hij moest niets van ijs hebben. In geval van vorst sprak hij voor mij schokkende woorden: "Ik hoop dat het vandaag nog warm water gaat regenen!"

Maar zo gauw het schaatsen op tv kwam, was hij wel present. Inclusief de pagina uit het Parool waar de tijden en standen op ingevuld konden worden. Hij genoot en van zijn genoeg maakte hij mij luidkeels deelachtig. En ik genoot met hem mee. Ard Schenk en Kees Verkerk waren grootheden die ik overigens alleen in zwart-wit kende en waarschijnlijk zonder schaatspak niets eens herkend had. Ik voel dat nog steeds. Als er geen natuurijs ligt, want dat is het allermooiste, kijk ik bijna altijd wel een paar uur naar de grote toernooien. Tot op heden genoot ik ook van de supporters. Goed ze zopen wel veel en ze deden wel heel erg dom maar het was meestal grappig.

Tot dit jaar. Gianni Romme reed aanvankelijk niet best. Ik denk dat iedereen met een beetje gevoel in zijn of haar ziel kan voelen wat zo'n jongen dan doormaakt. Maar dat kutpubliek niet! Ze floten hem uit! In Heereveen nota bene! De jongen die vorige jaar nog god was, floten ze nu uit! Dezelfde mensen! En toen Rintje Ritsma even niet kampioen werd, onderging hij hetzelfde lot! Vuile verraders!

Dat je supporter wordt als het goed gaat, het teleteksteffect, vind ik prima. Maar dat je mensen zomaar laat vallen als het even tegen zit, is laag. Supporters komen voor de winnaars. Ik word nooit supporter want ik houd van sport.

Johan Cahuzak

Kampioenschap (juni 2000)

"Laat ze alsjeblieft winnen dan zijn we ze volgend jaar tenminste kwijt." De trainer/coach/speler van Volleybal Meerkerk wees met zijn hoofd in de richting van de jonge honden van Phoenix 3 die zenuwachtig rondliepen in een poging zich op te warmen voor de kampioenswedstrijd. Het publiek, een mens of zes, was minstens zo nerveus als de spelers. Ik wel in ieder geval. Vooral toen die van ons maar wat schutterig begonnen. Het bejaarde rollaterteam aan de andere kant van het net kwam helemaal niet slecht uit de startblokken. Dat verhoogde de spanning aanmerkelijk, ik dacht even aan een nederlaag. Het zou niet de eerste keer zijn dat een sporter of een groep sporters met de haven in zicht hopeloos ten onder ging. Hoeveel wielrenners zijn niet vlak voor de meet ingelopen onder het motto "erop en overer."

Meerkerk leek ondanks de wijze woorden van de voorganger ook zulks van plan te zijn. Gelukkig konden onze jongens het tij keren. De mannen uit de Alblasserwaard werden vakkundig opgerold en het feest kon beginnen.

Nou ja, feest. Er gebeurde niet zoveel. Ik herinner me van mijn prille voetbalverleden dat als willekeurig welk team kampioen dreigde te worden, de andere leden van de vereniging om het veld stonden. In ieder geval het laatste kwartier. Zodra het laatste fluitsignaal geklonken had, werden de sterren op de schouders genomen en in hulde rond gesjouwd. Uiteraard verscheen de clubfotograaf en werden de door de plaatselijke bloemist gesponsorde struiken overhandigd.

Gelukkig hebben we bij onze kampioenswedstrijd een fotograaf van de Toren gesignaleerd. Gelukkig waren er bloemen en gelukkig kon de schoonmoeder van een van de kampioenen net op tijd beslag leggen op een fotoestel maar het had wat mij betreft wel wat uitbundiger gemogen. Het kan anders.

Een week of wat later waren we met hetzelfde team in Giessenburg. Daar werd een Hoornaars vrouwenteam kampioen. En ik jank snel, speel het Wilhelmus en de tranen biggelen over mijn wangen. Doop een kind en ik doop mee. Daar in Giessenburg was het echt raak. Kippenvel en ik hield het ternauwernood droog! Nu las ik in een van jullie vorige parochiebladen dat de huidige voorzitter vindt dat een lid van de vereniging niet alleen maar mag ballen maar ook verantwoording heeft. Dat beaam ik van harte.

Mocht er ooit nog eens een kampioenschap behaald worden waar ik (uiteraard alleen) zijdelings bij betrokken ben, dan probeer ik te zorgen voor de aankleding. En de mensen die het nu gedaan hebben, bij welk team ook, oprecht bedankt. Deze zijdelings betrokken Phoenixer is diep onder de indruk van alle werk, alle zorg en alle enthousiasme. Dat houdt de club overeind.

Johan Cahuzak.

Week of wat later in Giessenburg. Werd Hoornaar kampioen. Ik weer janken.

P.S.: Van dames 2 verscheen er wel een veel grotere foto in een (andere) krant. Bovendien stond Marco Vissers daar tamelijk pontificaal op. Dat is pas een kampioenschap!

Feest (oktober 2000)

Laat ik duidelijk stellen dat ik meestal opzie tegen een feest. De lol van zo'n gebeurtenis gaat doorgaans aan mij voorbij. Zeker als ik het zelf moet organiseren. Je sleept je een ongeluk aan spullen die je dan over het algemeen slechts ziet bij de bereiding en het uitdelen. Zelf iets gebruiken is er niet bij want daar ben je te druk voor. De liederen die het nuttigen zijn ook nog eens zo groot in getal dat je er niet één redelijk spreekt. Je komt niet verder dan een vluchtige groet of, nog erger, een zeer vluchtige kus. Mijn eigen verjaardag leverde me ergens vroeg in de jaren tachtig al zoveel hoofdbreken op dat ik om van de ellende af te zijn de hele jaarlijkse manifestatie schraptte. Wat een zegen! Slechts een gehandicapte hand vol intimi nodig ik uit voor een feestelijk hapje in een door mij bepaald restaurant. Ooit stond er een zwager en een schoonzus op 21 oktober op de stoep. Zij troffen een leeg huis en een gesloten deur en gingen onverrichter zaken huiswaarts. Daarna heb ik er nooit meer iets van gehoord. Dat er in familiekring krachtig over gesproken wordt, is mij niet ontgaan en zal jullie niet verbazen. En zo zorg ik toch weer voor vertier ... op andermans verjaardagen. Jaja.

Wat me buitensporig verbaast is dat heel veel mensen niet eens de mogelijkheid van "geen feest" uitsluiten. Je bent jarig, dus hup een verjaardag. Een huwelijk? Dan een receptie en natuurlijk gaan "vrienden" het pand van het jonge paar in en versieren de boel en laten passanten toeteren. Oef, wat leuk. Een stel is vijfentwintig jaar getrouwd dan leuk een zilveren bruiloft. Liefst met van die klootvioolachtige fotokopieën aan boom en lantaarnpaal. Iemand vijftig, ja hoor, een knullige Abraham of Sara wacht je op bij de voordeur. Ons volleybalclubje bestaat een kwart eeuw? Tuurlijk, vieren die ellende! Een feest. Een feest. Een feest dus. O ja?

Zo'n feest lijkt me rien, niks, niënte, non, bagger. Sterker ik raad het iedereen af. Als ik lid was, stemde ik faliekant tegen. Zonde, eeuwig zonde. Denk nu eens even met me mee. Die flauwekul kost erg veel energie. Ik las in jullie vorig parochieblad dat er zelfs een commissie is benoemd met heuse werkleden. En dat terwijl er niet eens een voorzitter gevonden kan (of kon) worden! En dat terwijl heel veel werk op maar een paar schouders terecht komt. En dat terwijl er voor bijvoorbeeld de garderobe-klus tijdens de carnaval zich nauwelijks mensen aanbieden. Daar klopt echter wel het financiële hart van Phoenix. En die vogel mag dan regelmatig uit zijn as herrijzen maar daar moet je ook weer niet al te gemakkelijk van uit gaan.

Een feest organiseer je niet, dat gebeurt. Blaas dat hele jubileum nu in 's hemelsnaam af. Ga gewoon aan het werk en zeur niet. Kijk om je heen en je zult zien dat er genoeg is te doen.

Johan Cahuzak

Afgelopen (december 2000)

Dit is een mooi moment, het schoot door me heen toen ik het vorige clubblad onder ogen kreeg. Ik heb de Phoenixstukjes doorgaans met veel plezier geschreven. Eigenlijk doe ik niets liever, van de zijlijn me met dingen bemoeien en vervolgens weer heerlijk doorlopen. Maar in jullie geval werd het wel steeds moeilijker want Phoenix is een klein clubje dat ik eigenlijk maar zijdelings tref. Bovendien is volleybal niet echt mijn favoriete sport. In mijn eerste verhaaltje legde ik dat getuigenis af.

Nu terug kijkend maak ik me lichtjes zorgen over de toekomst van Phoenix. Het is allemaal niet echt rooskleurig. De aanwas van jongeren is weinig overweldigend. De inzet van de leden laat weleens wat te wensen over. Het over de westerse samenleving dalende individualisme werkt voor een teamsport als twee lekke banden voor een rolstoeler. Kwetsbaar, dat is het woord dat mij vaak in gedachten komt als ik aan jullie denk.

Maar het is ook zo dat er bijvoorbeeld een prachtig eerste mannenteam staat. Jong, fel, sterk en ambitieus, ik zag ze laatst. Verliezen maar toch. En deze mannen krijgen steeds meer het Phoenixclubgevoel: trainen, spelen maar ook iets doen voor de vereniging. Een scheidsrechterscursus, wat training geven, netten ophangen, tellen. Kortom dat komt wel goed. Ook uit andere seniorenteams incontinenteren leden naar de vereniging. Ach en ooit komen teamsporten er wel weer bovenop. Het komt goed, in ieder geval met jullie.

En dan is zo'n feest, het jubileum, toch ook een positief teken. Ik deed er wel een beetje lelijk over. Ik liet even mijn hart spreken maar dat van jullie spreekt klaarblijkelijk een andere taal. De club leeft. Want wie feest viert, denkt niet aan sterven.

De echte druppel, die mij hielp bij de beslissing dit het laatste stukje van mijn hand te laten zijn, was Marlies. Marlies Spade, mijn druppel, de botte bijl van Phoenix. Prachtig stukje de vorige keer, veelbelovend. Ik hoop er nog veel te lezen. Het mag wat mij betreft nog wel wat botter. En maak je eens bekend. Maar ik kom nooit in de kantine. En ik drink geen port. Jij bent echter bijdehand genoeg om iets te arrangeren.

.....Dag Marlies.....
.....Dag Phoenix.....

Johan Cahuzak

Phoenix Jews Een fotocollage



gdfeest 2008

uit de oude doos



Een nieuwe start (oktober 2000)

De leden die al langer lid zijn van Phoenix kennen mij nog wel als de verzuurde kritikaster van Phoenix.

Mijn naam is Marlies Spade; ik ben verzot op een glaasje port na de training en geniet van het schoppen tegen huidige huisjes binnen de vereniging. Dat schoppen zit mij in het bloed, mijn vader heeft mij niet voor niets de naam Spade meegegeven.

Mocht iemand zich gekwetst voelen door de teksten die onder mijn naam zijn verschenen, bedenk dan dat ik waarschijnlijk het tegendeel bedoel van de letterlijke tekst. Iemand die door mij en veer in de kont krijgt gestoken zou zich echter eens moeten afvragen of er misschien iets mis is.

Ik hoop er weer een hele serie van te maken en begin deze keer bij de clubkrant. Wat de redactie toch bezielt om steeds stukjes van Johan Cahuzak te plaatsen is mij een raadsel. Iedere keer laat hij duidelijk blijken geen snars verstand van volleybal te hebben. Zijn enige kennis is gebaseerd op het bijwonen van jeugd-wedstrijden. Wanneer zijn favoriete ploeg in het veld komt tegen een ploeg met jarenlange ervaring wordt daar denigrerend over gesproken als "rollatorploeg". Ik kan mij zeer opwinden over zo'n opmerking. Doet de heer Cahuzak zelf wel aan sport, of durft hij zich met zijn bierbuik niet meer in een strak volleybalshirt te hijsen? Ik twijfel daar sterk aan omdat hij wel schijnt te schaatsen. Bij die sport kun je je buikje tenminste nog verbergen achter een dikke slobbertrui. En dan dat schaatsen! Een sport voor notaire lulakken. Deze mensen wachten net zo lang tot moeder natuur op vaarten en plassen een perfect gladde ijsvloer heeft gelegd. Dan worden een paar ijzers ondergebonden die zo dun zijn dat je je vrijwel zonder wrijving over het ijs kunt voortbewegen. Op televisie kijk ik er ook wel eens naar en dan poetsen ze het ijs zelfs nog met enorme poetsmachines op.

Nee, schaatsen is een sport voor langzame mensen en boerenknechten die 's winters niets te doen hebben en daarom uit arre moede maar gaan schaatsen. Kom Johan, wees een vent en kom ook volleyballen, misschien ben je nog net niet te oud om onze hoogwaardige technische sport onder de knie te krijgen, en je mag na afloop ook een tripel drinken!

Marlies Spade

Het Phoenix gevoel (maart 2001)

We kennen het allemaal wel, plotseling opkomende emoties bij een bijzondere gebeurtenis. Ikzelf behoor nog tot de generatie die op koninginnedag met alle schoolgaande kinderen naar de markt marcheerde om daar met z'n allen een aubade te zingen ter ere van onze vorstin. Nu heb ik weinig met ons koningshuis, ik ben eerder een republikein dan een oranjeklant, maar toch, iedere keer als het Wilhelmus wordt gespeeld schiet ik vol. De tranen biggelen nog net niet over mijn wangen, maar een heftige aandrang, vochtige ogen en een brok in mijn keel zijn onmiskenbaar aanwezig. Ook toen ik enkele jaren in het buitenland verbleef luisterde ik regelmatig naar radio Nederland Wereldomroep en wanneer daar het Wilhelmus werd gespeeld kreeg ik een warm en trots gevoel een Hollander te zijn.

Ergens bij horen is dus heel belangrijk voor de mens. Ook Phoenix is zo'n gemeenschap waar je bij hoort. Wanneer er een bericht in de Toren staat over de activiteiten van Phoenix lees je dat, ook al weet je allang wat er in staat. Als je eigen team een wedstrijd wint geeft dat iedere keer zo'n speciaal gevoel van blijdschap en trots. Na de training in het rookhol dat sommigen kantine noemen, wordt de saamhorigheid tijdens het drinken van een glaasje port (of iets anders natuurlijk) nog eens extra bevestigd.

Heb jij dat nou ook? En heb jij je ook al aangemeld voor het grote feest ter gelegenheid van het vijftienvijftig jarig bestaan? Hoe zit het met jouw Phoenix gevoel? Een goede test is het bijwonen van een wedstrijd van onze NEVOBO teams. Ik beleef heel veel lol aan de titanenstrijd die zich afspeelt tussen het eerste en tweede damesteam. Het is een heerlijk gezicht om een horde jonge meiden in fris gewassen rode Phoenix shirts en blauwe broekjes te zien spelen tegen de net zo fris ogende oudere garde. Die wedstrijden zijn ongemeen spannend en brengen alles wat een supporter van een Phoenix team verlangt. Deze wedstrijden zijn extra aantrekkelijk omdat de beide coaches (de boegbeelden van onze vereniging) quasi ongeïnteresseerd op de bank zitten. Je moet het mij maar niet kwalijk nemen dat ik daar ook op de intiemere plaatsen warm van word. Een probleem heb ik echter met het eerste herenteam. Ik was daar op een natte zaterdag naar gaan kijken, maar het duurde wel een kwartier voordat ik in de gaten kreeg welke ploeg ik moest aanmoedigen. Geen friskewassen Phoenix shirts en ook het spel oogde flets. Je kon op een afstand zien dat de coach met kromme tenen op de bank zat en graag zelf het veld in zou stormen om het voortouw te nemen. Mijn sentimentaliteit liet mij volledig in de steek. Het zal wel niet helemaal liggen aan de neutrale shirtjes, maar ik miste totaal het Phoenix gevoel! Waarom hebben jullie geen Phoenixshirtjes aan? Zo kunnen jullie toch nooit een schare enthousiaste supporters aan je binden die luidkeels Phoenix! Phoenix! Schreeuwen en jullie tot grote hoogte doen stijgen.

Marlies Spade

De coming out van Marlies (juni 2001)

Maar als je het dan zo leuk vindt, waarom stop je er dan mee? De uitleg daarvan is simpel: ik ga verhuizen naar Geldrop en ga daar op zoek naar een volleybalclub die hopelijk even veel plezier en gezelligheid biedt dan PHOENIX. Of ik daar ook weer stukjes in de clubkrant ga schrijven? Je weet het nooit, maar een keer een coming out in je leven is al heftig genoeg!

De trouwe lezers van de Opslag kennen Marlies Spade als een enge zuurpruim die het liefst hardwerkende vrijwilligers voor het hoofd stoot en vermeende misstanden aan de kaak stelt. Het meest recente wapenfeit was het bruus-keren van een van de meest getalenteerde auteurs van stukjes in de Opslag.

Aan deze beproeving komt nu een eind. Dit is het laatste stukje van Marlies en bij uitstek de gelegenheid om alle schroom opzij te zetten en er rond voor uit te komen dat de schrijver achter de schuilnaam steeds veel lol heeft beleefd aan het schrijven en meestal ook aan de reacties daarop.

Tijd voor een bekentenis.

Om te beginnen moet ik Johan Cahuzak vertellen dat ikzelf een grote liefhebber van schaatsen ben. In de winterperiode ben ik een tot twee keer per week op de ijsbaan te vinden om in training te blijven voor grote schaatstochten op natuurijs. Ik zou samen met Johan graag eens een tochtje rijden.

En dan de grootste bekentenis: achter de naam Marlies Spade gaat een man van 52 jaar schuil. Virtueel in de huid van een vrouw kruipen gaf mij net dat extra stukje spanning dat ik nodig had voor het regelmatig schrijven van een stukje voor de clubkrant.

Nu ik er toch mee stop, wil ik jullie ook wel vertellen hoe ik aan de naam kom. In de eerste plaats wilde ik stukjes schrijven zonder belemmerd te worden door taboes. Net zoals markies de Sade (klinkt als) dat ten aanzien van vooral seksuele taboes heeft gedaan. Verder wilde ik soms lekker ergens tegen aanschoppen. Een 'spade' is synoniem voor 'schop'.

Ik vind het jammer om te stoppen, net zoals ik het een nadeel vond dat ik als voorzitter niet meer namens Marlies Spade tegen allerlei ontwikkelingen in de club kon aanschoppen.

Dirk

De Pen (mei 1999)

Mijn naam is Marlen Cahuzak, ben 16 jaar.

Ik heb de pen van Ben gekregen. Bedankt Ben!!!

Ik ben supporter van FC Den Bosch en van Ruud van Nistelrooy en van Theeo Lucius omdat die bij FC Den Bosch gespeeld hebben.

Ik doe de havo en zit nu in de vierde.

Ik volleybal ongeveer 8 jaar bij Phoenix.

We zijn met jongens 1 bijna kampioen geworden, maar we hebben bij OKK1 punten laten liggen.

Zo is het wel genoeg.

Houdoe!!!!

Ik geef de Pen door aan de boekjes crimineel : Sebastiaan van Zeben

KAMELFAHREN UBERHOLEN.

Coachen is gaaf (mei 2008)

Het zou het begin kunnen zijn van een carnavalshit..... Het zou want in mijn ogen is het een waardigheid als een koe weet ik na een jaar Dames 2 coachen. Natuurlijk was het in het begin even wennen (lees: best lastig). Een time-out aanvragen is één, iets zinnigs zeggen is twee. Ineens moet jij in 30 seconden uitleggen wat beter kan in plaats van snel wat water drinken en kijken wat die coach nu weer te melden heeft. En natuurlijk is het soms best frustrerend als je vanaf de kant ziet wat beter kan. De beste stuurlui staan immers aan wal.

Naast het feit dat ik voor het eerst ging coachen, kwam ik ook voor het eerst in aanraking met damesvolleybal. Ineens blijken ook andere zaken dan puur het volleyballen belangrijk te zijn. Zoals kinderen en de laatste roddels. Het komt allemaal voorbij, verwacht nu geen clichés, want dit maakt het spelletje zoveel leuker. Een beetje relativeren kan nooit kwaad. En het knappe is dat de dames ondanks de ongedwongen sfeer toch geconcentreerd speelden en punten pakten. Misschien niet zoveel als gehoopt maar toch. Nieuwe speelsters, nieuwe coach, goede tegenstanders. Makkelijk is anders.

Het hoogtepunt voor mij persoonlijk was de wedstrijd in Tilburg tegen Triade VCT. Als underdog beginnen en dan 2-2 spelen is gaaf. Zeker als er aan de andere kant

een paar omhooggevallen types staan, er door diverse factoren drie scheidsrechters nodig zijn (en ik was niet de reden) en je zelf gewoon hartstikke goed en fanatiek speelt. Super! Volgend jaar blijft het team grotendeels hetzelfde en gaan we voor de titel.

Marien Cahuzak - Coach Dames 2

Teambuilding op d'n draaier (januari 2009)

Wat doe je als je drie geblesseerden hebt, twee kwetsuren opgelopen tijdens het volleyballen en eentje door het plotseling oversteken van een altijd gevaarlijke tas in de gang? En wat doe je als je een aantal wedstrijden (soms onnodig) verliest en kleine irritaties de kop opsteken? Juist, dan ga je mediteren, bezinnen en teambuïden op een liefst blessure ongevaarlijke plaats.

Al snel kom je dan uit op een poldermolen. Het toeval wil dat de ouders van ondergetekende een molen hebben. Dit prachtige bouwwerk heeft wereldoorlogen meegemaakt, de wereld om zich heen zien veranderen en is toch bij zijn basistaak gebleven: het verzetten van water. Oké, hij zit nu in de VUT door de opkomst van gemalen. Maar toch...

Zaterdag 29 november was het zover. De reis vanaf de sporthal naar de molen in Wadenoijen verliep zoals het hele seizoen. Een beetje chaotisch. Want een molen is toch echt te oud voor een TomTom. Ga hier rechts, nee links, of was het nu toch rechts, ach draai maar om. Samengevat, je hebt meer kans om op de Périphérique van Parijs zonder kaart de goede afslag te pakken (wat mij trouwens ooit is gelukt, maar dat geheel terzijde) dan met een navigatiesysteem een gebouw te vinden dat er al meer dan honderd jaar staat.

Hoe is nog steeds de vraag maar slechts tien minuten na dat wij hadden afgesproken, stond iedereen op het pad van de molen. Aangezien we die dag met 0-4 verloren hadden en sommigen de altijd drukke Périphérique van Wadenoijen helemaal rond waren gereden, zat de stemming er lekker in.

Dat veranderde echter meteen bij binnenkomst in de molen. Op het programma stond, naast ontbepert eten en drinken, ook een rondleiding van molenaar Johan. Vooral het ruim bemeten douchehok (0.4m bij 0.2m) en de climate control in de keuken en hal (net zo koud als buiten) leverde behoorlijk verbaasde gezichten op.

Inmiddels was ook onze rijsttafel door het complete vrachtwagenpark van Vos Oss Logistics aangekomen. Wat we ook probeerden, op ging die tafel niet. Al zouden we er nu nog zitten (zie tip onderaan). Als toetje stonden in de bovenkamer koffie, thee, ijs en truffels (jippie!) klaar. Want dat is het voordeel op de molen. Laat de afwas lekker de afwas, pak je spullen en verkas naar een andere ruimte. Briljant!

Laat op de avond gaf Anja, toch de moeder van het team in deze barre tijden, met een geeuw, waarvan de aanvraag inmiddels bij het Guinness Book of Records ligt, aan dat het mooi was geweest. Of deze avond zin heeft gehad? Surf even naar www.vvphoenix.org en kijk of we inmiddels meer dan acht punten hebben...

Marien Cahuzak - Coach Dames 2

P.S.: Zoals jullie gelezen hebben, was er iets te veel ingekocht bij de Chinees. Ook zin in een teambuilding op deze manier? Bestel dan als je met dertien man/vrouw bent in ieder geval niet een rijsttafel voor tien man/vrouw. Alle vriezers, koelloodsen en vrieshuizen in de wijde omgeving puilen nu nog uit met bami...

Slotgedicht volleybalmeiden

Een moment van bezinning
Even tijd
Even de ruimte
Ook zoveel zorgen
Voor morgen
Alles kwijt

Grote problemen
Co2
Opwarming van de aarde
Lage dijken zonder waarde
Wat moet ik ermee
Straks volleybal in zee?
Je schrikt je nu groen?
Dan zou ik aan waterpolo gaan doen.

Meiden van één team bij elkaar
Raken
Zwart maken

Of geur en kleur
Warmte, geborgenheid
Liefde, vreugde, humor

Als je er in gelooft
Ben je een dak boven iemands hoofd

Maar tussen haakjes
En ik denk daar het mijne van
De trainer en de coach is een man!

Ach, ik hoop dat er in ieder geval één ding beklijft
Je hoeft niet altijd met elkaar te praten
Als je maar in gesprek blijft

Een prachtige avond
't Is gewoon een mooi feest
Ik ben blij dat ik ben geweest

Zo'n molen in een uithoek
Een vergeten stukje land
Biedt een warme hand

Tenslotte,

Onthoud één ding:
Wat er ook wordt gedaan
Wat voor problemen je ook krijgt
Wat er ook werd gezegd vandaag hier:
Het water stroomt voorbij
Maar wat blijft is de rivier.
En onthoud er ook gelijk bij:
Wie bang is voor schipbreuk
Leidt zeker averij.

Johan Cahuzak
Poldermolen Wadenoijen
info@johancahuzak.nl
www.johancahuzak.nl

Officiële Columnstart (mei 2009)

Zoals de oude garde van Phoenix ongetwijfeld nog weet, schreef mijn vader een tijd lang columns in De Opslag. Om deze oude traditie voort te zetten (en om te laten zien dat ik veel beter ben) zal ik vanaf nu in elke editie van het clubmagazine mijn mening geven over Phoenix en andere volleybalzaken. U bent gewaarschuwd!

De billen van Dames I (mei 2009)

Ik ben radeloos, word zwetend wakker en kan mij niet langer dan vijf minuten concentreren. De reden? Twee onnozel korte zinnestjes in de laatste editie van De Opslag. Wist u dat Dames 1 zelfs reclame maakt voor de sponsor tijdens het douchen? De opdruk Tigo laat namelijk een bewonderenswaardige afdruk op de billen van de dames achter.

Nee, ik wist dat niet en wilde het ook helemaal niet weten! Welke sadist heeft dat in ons clubblad gezet. Het moet in ieder geval een vrouw zijn want daarna staat deze zin: Wist u dat de heren deze inside information wellicht interessant zullen vinden? Natuurlijk, wij zijn niet van steen!

Zelfs na drie maanden heb ik het niet verwerkt. Sterker nog, het is alleen maar erger geworden want het zet mijn dagelijks leven op de kop. Even iets ophalen bij de apotheek? Kan niet, want dan word ik keihard geconfronteerd met Tigo. Iets lekkers halen voor de hond bij de dierenwinkel? Kan niet, want dan word ik... En zo gaat het al weken.

Inmiddels loop ik bij een psychiater en is verbetering zichtbaar. Maar ik ben nog lang niet de oude want de weg naar herstel is zwaar, moeilijk en vol met valkuilen. Volgens mijn psychiater is de beste remedie bij gevallen als deze 'het in het echt zien van het probleem'. Het schijnt net als bij de Playboy te zijn. Jarenlang droom je over de borsten van Katja of de billen van Froukje. Eenmaal gezien is de spanning eraf en merk je dat het leven gewoon doorgaat. En zo moet het ook met de Tigo-billen van Dames 1 zijn.

In mijn eentje ga ik het echter nooit voor elkaar krijgen om na de wedstrijd kleedkamer 2 in te wandelen en vervolgens weer terug te keren zonder blauwe ogen. En dan zou ik er nog genadig vanaf komen... Daarom de volgende oproep: Heb jij ook last van bovenstaande symptomen? Neem dan sneller als de brandweer contact op met ondergetekende. Samen zijn we sterk! Mannen aller landen, verenigt u en trekt samen ten strijde!

Gegroet, Marien

Waar is dat legioen? (september 2009)

Zoals jullie weten, bezoek ik regelmatig uit- en thuiswedstrijden van FC Den Bosch. Hoewel het qua voetbal al een paar jaar niet zo best is, ga ik zelfs naar Veendam en Emmen. Verder weg kan in Nederland niet! Waarom ik ga? Vanwege de geweldige sfeer en om mijn club te steunen. Zelfs in plaatsen die eigenlijk bij Duitsland horen, zijn nog altijd minimaal honderd Bosschenaren. In De Vliert gaat het helemaal los.

Het contrast met Phoenix kan niet groter. Als er tien man op de tribune zit, is het druk. Hartstikke druk! Terwijl in de kantine de deur niet dicht kan vanwege de massale toestroom, spelen ook Dames en Heren 1 hun wedstrijden voor houten banken. Alleen bij een kampioenschapswedstrijd kan plotseling iedereen wel de twee trappen naar de tribune op. Het overbekende Ajax-syndroom, daar stikt het namelijk van de teletekstsupporters. Als je wint, heb je vrienden.

De tijd dat Helmich hartstochtelijk Jan van der Kooi aanmoedigde, ook als Jan niet eens op het wedstrijdformulier stond, ligt helaas ver achter ons. Clublieden die net bezweet van het veld afkomen, weten niet hoe hard ze naar de douche moeten rennen om vervolgens naar de kantine of naar huis te gaan. Zelfs mijn moeder, hoi mam, is vaker bij Dames 2 geweest dan zeg maar 99.7 procent van alle Phoenix-leden. Ik kan er een decimaal naast zitten, mijn excuses als dat het geval is. En voor de puristen, mijn moeder komt één keer per jaar naar De Ring.

Daarom stel ik voor de clubliefde niet alleen aan Henk en Conny te betuigen. Kom aan! Arriveer iets eerder, vertrek iets later. Boodschappen kun je ook op vrijdag doen. Echt waar, winkels zijn van maandag tot en met zaterdag open. En een bord eten past in de magnetron. Daar zijn die dingen voor gemaakt.

Voordat iedereen vanwege het voetbal-voorbeeld aan het rellen slaat, want dat doen volgens velen al-le voetbalfans, het volgende. Niet doen. De parkeerplaats is al zo krap en dat wordt er niet beter op met tien van die blauwe ME-busjes. Daarnaast heb ik aan één Duitse herder genoeg. Als er zonodig een hond op de tribune moet zijn, neem ik onze Doerak wel mee.

Voor de ultieme sfeer heb ik een opzet gemaakt voor een heus clublied. Als basis is de melodie van Laat maar waaien van de Lawineboys gebruikt. Wie dit nummer niet kent, surft het best even naar YouTube. Daar vind je meteen dé beste hit ooit.

Het officiële VV Phoenix clublied

Welkom in Bommel,
Al menen wij dat niet.
Alweer verloren,
Wat een verdriet.
Ga snel naar huis,
Voor iemand je ziet.
Wij gaan nu lekker,
Feeee-eeeees-tennnnn.

Laat maar slaan, laat maar slaan,
Kijk die zieligerds nu staan.
Laat maar slaan, laat maar slaan,
Wij laten niemand winnend gaan.

Dat dacht je niet,
Vanmorgen vroeg.
Sterke verhalen,
In de kroeg,
Wegwezen nu,
We zijn jullie moeg.
Wij gaan nu lekker,
Feeee-eeeees-tennnnn

Laat maar slaan, laat maar slaan,
Kijk die zieligerds nu staan.
Laat maar slaan, laat maar slaan,
Wij laten niemand winnend gaan.

Natuurlijk horen er ook spandoeken bij. Ik stel voor om te beginnen met een doek met daarop groot 0418, het kengetal van Zaltbommel. Natuurlijk staat iedereen vrij dit op de onderarm te tatoeëren. Al kan ik mij voorstellen dat je daar liever het logo van Phoenix hebt. Neem in dat geval contact op met -V-, die heeft deze afbeelding digitaal. Met een spandoekwedstrijd hangt in no-time de hele Ring vol.

En nu kappen met lezen en stampen maar. Volgende week overhoring. Wie het clublied niet kent wordt voorzanger en de officiële VV Phoenix trommelaar. Zonder oordoppen!

Gegroet, Marien

Ps. Suggesties voor een ander clublied zijn altijd welkom! We doen er verder niets mee maar waarderen je inzet enorm.



Eliza's grote konijntruc (januari 2010)

6 januari 2009, 10.07 uur. Mijn zus Eline belt. Niet goed, want ze stuurt altijd een sms of een mail als ze mij nodig heeft. "Eli is vanmorgen op weg naar het station...". In een flits vul ik Eline's zin aan met de woorden 'gevallen en heeft zijn been gebroken'. Er lag immers al een tijd sneeuw en ik was die morgen ook al bijna drie keer van mijn fiets gestuiterd. Een split second later kijk ik met een schuin oog naar mijn agenda om te kijken wanneer ik langs kan gaan bij de pechvogel. Op hetzelfde moment vervolgt Eline echter haar zin met 'een hartaanval gehad en is overleden'. Veel verder dan een kansloos 'wat' kom ik, net als mijn zus, niet. En nu ik het opschrijf is het gevoel van toen terug. Radeloos kijk ik vanaf mijn werkplek naar buiten. Vijf minuten, een uur? Geen idee...

Als ik later Kloosterwiel 53 binnenkom, hangt er een onwerkelijke sfeer. Tim, Hanna en Ruben zijn foto's aan het uitzoeken voor de begrafenis. En passant komt ook mijn hele jeugd voorbij. Van de boomhut tot mijn gebroken arm, overgehouden aan een innige omhelzing met het stuur van Tim's fiets. Eliza ligt indrukwekkend opgebaard in de voorkamer. Mede vanwege zijn donkere gelaat lijkt hij te slapen. Het maakt alles nog veel onwerkelijker. De avondwake en de begrafenis vergeet iedereen die erbij was nooit meer. Eliza kreeg het afscheid dat hij verdiende. Nooit eerder was in de rij staan zo mooi, zo ontroerend en zo indrukwekkend. De waarom-vraag werd er echter niet door beantwoord. En tot op de dag van vandaag is dat niet anders...

Dat Eli een bijzonder man was, hoef ik niemand bij Phoenix uit te leggen. Maar hoe ver zijn liefde voor de wereld om hem heen ging, weten alleen insiders. Tot dit verhaal.

In een onbezonnen moment had de familie Talacua – Wierstra besloten twee konijnen te nemen. De konijnen besloten helaas anders want al snel vochten ze elkaar de kiet uit. Tijd voor actie. En zo kwam Eli op een zondagmiddag met een konijn onder zijn arm aangelopen. Wij hadden thuis al twee van die graafmafketels en er was in de ren ruimte genoeg. Vijftig procent van het probleem opgelost. Eli kon het echter niet over z'n hart verkrijgen dat het andere konijntje eenzaam in een hokje zijn dagen zou doorbrengen. En zo bedacht hij in het diepste geheim 'operation konijntruc'.

Na weken van voorbereiding was het op een koude winteravond in december zover. Geheel volgens plan scheen de maan niet. Dat het motregende en dat het konijn zwart was, kwam heel goed uit. Eli mocht immers onder geen beding ontdekt worden. De straffen voor dierensmokkel waren in die tijd huizenhoog, zeker met de varkenspest vers in het geheugen. Maar Eliza had het er allemaal voor over. Na een laatst check kon operatie OK, zoals het plan kortweg genoemd werd, beginnen.

Zonder licht en in het donker gehuld fietste Eli naar de Spellewaardsestraat. Een stukje van niets, maar voor Eli duurde het uren. Aangekomen op de bestemming moest hij snel handelen. Met één soepele armbeweging, je bent volleyballer of niet, zette hij het konijntje over het hek. Terwijl Eliza in het koude, natte gras lag, zag hij hoe het konijn zich meteen dolgelukkig voelde. En hoewel zijn handen en voeten bevroren, voelde Eli zich precies hetzelfde.

Iemand die dit allemaal over heeft voor twee konijnen moet heel bijzonder zijn. Hoeveel van die beestjes zitten immers niet weg te pieteren in een klein, lek hokje. De twee konijntjes die elkaar ooit naar het leven stonden, hadden nu de tijd van hun leven. En dat dankzij Eliza.

Nog dagelijks kom ik langs de plaats delict. En er loopt nog steeds een zwart konijntje rond. Of dit het konijn is, weet ik niet. Altijd als 'm zie, denk ik aan Eli.

Een goed gevoel.
Gegroet, Marien

Bokdrama (september 2010)

Ik heb een bloedhekel aan terugkerende zaken die veel onnodige stress geven. Kerst, verjaardagen, Valentijnsdag en vakantieritten op zwarte zaterdag, ze kunnen me stuk voor stuk gestolen worden. Niet omdat ik er zelf last van heb. Het maakt mij geen zak uit of de servetten recht liggen of dat we een uurtje stilstaan tussen München en Kufstein. De haat komt voort uit het eeuwige gezeur van anderen erover.

Helaas hoort in het eerder genoemde rijtje ook fluiten. Sterker nog, het staat al jaren met stip op nummer één. "Hé Cahuzak, was jij niet gestopt met klagen over scheidsrechters?" Jazeker, maar dat is niet de reden van mijn diepgewortelde frustratie. Verre van zelfs. Mijn haren gaan kaarsrecht overeind staan op het moment dat de fluitwedstrijden onderling verdeeld moeten worden. Ineens is de hele vereniging bijzonder creatief in het verzinnen van excuses. Van hoogtevrees tot dubbelzien (hoe kun je dan in vredesnaam volleyballen?) zijn in en in trieste voorbeelden die ik al gehoord heb. Ook plotselinge angst voor black-outs is een opvallend vaak terugkerend excuus. Aan het eind van het liedje moeten telkens dezelfde leden opdraven. De mensen die wel een verantwoordelijkheids- én clubgevoel hebben...

In het verleden was de vereniging gezegend met de tomeloze inzet van V en Van Wijk. Samen floten ze zo'n beetje het complete wedstrijdschema van district zuid, oost, west en midden bij elkaar. Meer dan terecht hebben deze heren hun fluit

gedeeltelijk aan de wilgen gehangen. Een vereniging bestaat uit meer dan een paar actieve leden. Natuurlijk snap ik dondersgoed dat fluiten niet in de top-5 van favoriete bezigheden staat. Maar geloof me, de groep liefhebbers van dit vak is bijzonder klein. Ik gok nog geen procent.

Overigens is er ook, of beter gezegd wederom, een belangrijke taak weggelegd voor de volleybalbond. Stop tot de divisie alsjeblieft en wel zo snel mogelijk (gisteren is te laat) met de neutrale scheidsrechter. Het is immers altijd fijner om in de vertrouwde sporthal te fluiten.

Ook scheelt dit veel onnodige kilometers doordat niemand meer op vrijdagavond om 21.00 uur in Bergen op Zoom verwacht wordt voor Bal op het Dak 4 tegen Zo kan ik het Ook 9. Verder maakt het echt geen moer uit of je een scheidsrechter van de vereniging hebt of iemand die zogenaamd onafhankelijk is. De wedstrijden die ik vorig jaar coachte bij Dames 2 werden noodgedwongen voor de helft gefloten door clubleden. Slechts één keer ging het mis maar dat kwam omdat toen de dorpsgek van Waalwijk op de bok zat. Ik dacht overigens altijd dat dit dubbel-op was maar sinds die gedenkwaardige zaterdag in oktober is mijn visie hierop drastisch veranderd. Het kan blijkbaar altijd erger in dat keukendorp...

Als laatste voorkom je op deze manier dat niemand komt opdagen. Natuurlijk, voor Dames en Heren 1 ligt het iets genuanceerder maar laten we daar niet te zwaar aan tillen. Zo hoog spelen deze teams ook weer niet...

Als iedereen z'n verantwoordelijkheid neemt, wordt het komend seizoen een prachtig jaar zonder dat eeuwige fluitgezeur. Durf je toch die bok niet op? Kap dan voor ieders bestwil met het zoeken naar doorzichtige, slappe en laffe redenen. Wees een vent, speel open kaart en ga iets anders doen voor de club. Phoenix verdient het!

Gegroet, Marien

Dela is niet toevallig (september 2011)

Wat heb ik dat niet gemist. Gezeur! Of beter gezegd, Phoenix-gezeik. Vorig jaar de teamindeling, eerder onder andere de o zo hete douches en le-vens-ge-vaarlijk-e vloer. Nu zijn het weer de trainingstijden en de veldindeling. Bestuur, CTZ, de hond van de voorzitter, het ligt aan iedereen. Maarrr... Phoenix bestaat dankzij niet-zeurende leden. Zo! Helden die verder kijken dan 'ikke', helden die begrijpen hoe de wereld in elkaar steekt en helden die meer aanpassingsvermogen hebben dan dat van een bakstenen muurtje. Helaas wordt deze groep binnen Phoenix klein.

Te klein. In sommige teams houden dappere Galliërs nog stand maar het aantal Obelixen gaat veel te snel achteruit. Murf geslagen door het eeuwige geklaag of gehersenspoeld door die mopperende Romeinen in rode shirtjes en blauwe broekjes. Dit moet fout gaan. En het gaat ook fout. Maar dan op veel te grote schaal en binnen vandaag en overmorgen. Juist daarom moeten we niet zeuren maar samen knokken. Knokken voor de allerlaatste volleybalkans. De Nevobo is namelijk begonnen met het onteigenen van onze hobby.

Als een op hol geslagen stel bulldozers in Braziliaanse sloppenwijken gaan ze tekeer. Hoe kun je anders het introduceren van een vijfde set in alle klassen uitleggen? Het enige wat je er van krijgt is hopeloze tijdschema's die al na een wedstrijdblok de vuilnisbak in kunnen. Dat vanaf een zeker niveau een wedstrijd altijd beslist wordt, is prima. Die vijfde set werd daardoor zelfs magisch. Die mochten alleen echte volleyballers spelen. Nu elke boerenlul.

Maar wat de Nevobo onlangs flikte, is te grof. Terwijl Dames 2 bekerwedstrijden speelden, moesten er door deze dames ook twee wedstrijden gefloten worden. Gelijktijdig voor de goede orde. De opmerking van Karin in een mail hierover kon niet beter. "Zoek maar naar een oplossing, ik weet het ook niet meer." Niemand weet het. Hiervoor is geen oplossing. Een auto aanduwen die op de handrem staat, met het puntje van je tong je neus aanraken. Allemaal groep 2-opdrachten vergeleken bij fluiten als je zelf speelt. Ik voorzie dit als een test voor de toekomst.

Doordat wij ons in allerlei bochten wringen om tot een oplossing te komen, kan het. Binnen een jaar moet een team uit elf man/vrouw bestaan. Een scheidsrechter, een teller, een kantinejuffrouw, alles komt op het wedstrijdformulier. Time-outs duren drie minuten, want ja, die rij bij de koffie vraagt even twee man. En dan zwijg ik nog over het feit dat de wedstrijd zaterdag, voor velen de reden om te volleyballen, hevig onder druk staat aangezien een aantal teams van Phoenix uitspelen als de rest thuis moet. En zwijg ik ook over die duizend andere dingen.

Dat de bond groots uitpakt met de initiatieven die de jeugd moeten trikkeren, zoals de Dela Trophy, is puur om zichzelf in te dekken. "Ohhhh, we hebben zo ons best gedaan. Het was ons niet gegund. Tjee wat jammer." En ach, die VIP-kaarten voor de Olympische Spelen... Daar was het echt niet om te doen. Dela. Voor als je er niet meer bent. Laat het niet zover komen!

Gegroet, Marien

Ps. I Vanuit betrouwbare bronnen heb ik begrepen dat een zeker aantal personen binnen de vereniging mij een grote zeikerd vindt die altijd maar loopt te mekkeren. Een boodschap voor diegene. Kijk een keer in de spiegel en ben eerlijk

tegen jezelf. Excuses aanvaard!

Ps. II Dit is de laatste column over de Nevobo. Het heeft toch geen zin. Op zoek naar een nieuw slachtoffer.

Vaarwel, het gaat u goed (september 2012)

Het Gardameer, Camping Bellavista in Malcesine voor kenners, is de locatie van het begin van deze column. Hoewel ik met een blinddoek over de camping kan lopen, is dit jaar alles anders. Vreemd genoeg heeft dat niets te maken met fonkelnieuwe kranen in het douchehok hoewel deze geste van het campingmanagement als een complete verrassing kwam. Ook dat ik eindelijk een keer niet aan mijn scriptie hoef te werken op het kiezelstrand staat er compleet los van en dat geldt zelfs voor het beperkt aantal Nederlanders in het meer. Pas als Danielle over het nieuwe volleybalseizoen begint, weet ik wat dat tot dan toe ondefinieerbare maar o zo prettige gevoel is.

Ik ben er vanaf. Ha! Na vijf tropenjaren geen damescoach meer. Had ik eerder geweten dat het zo zou voelen... Geen gewauwel over wissels, geen gemekker over opstellingen en geen damesdrama's over rijschema's. Kan er nu, hoog zomer, al zo van genieten. Toch weet ik ook dat ik ze ga missen, die kakelende dames. Het zal vreemd zijn bij de eerste thuiswedstrijd als ik om 14.10 uur binnenkom (ik wil natuurlijk niet het risico lopen dat ik moet tellen). Hoewel ik het volle vertrouwen heb in Ron, is hij anders. Zijn spelopvatting, zijn manier van trainen, zijn aftershave. Anders. Die eerste twee misschien beter, die laatste zeker niet.

Dat wellicht meer mensen in de club moeten stoppen, bleek onlangs toen er een e-mail binnenkwam. Die mail ging geloof ik over de stand van zaken binnen Phoenix. Opgesteld zonder het lees-m-morgen-nog-eens-rustig-na-principe. En duidelijk opgesteld zonder de wetenschap dat je mensen direct moet aanspreken als je iets van ze wilt. Vrijwilligers, leden, ouders, iedereen kreeg er van langs. Ik voelde mij haast schuldig dat ik vijf jaar gecoacht heb want dat schept klaarblijkelijk verwachtingen.

Maar vraag jezelf af of je wel op die braderie moet staan. Leden werven lijkt mij niet de oplossing om het tekort aan vrijwilligers weg te werken. En waarom een (jeugd)plan om hoger te gaan spelen als je nu al scheidsrechters te kort komt. Stel prioriteiten. Voor een feestje in de kantine hoef je echt geen commissie in het leven te roepen. We zijn Phillips niet.

Gegroet, Marien

HEREN PROMOTIEKLASSE C (H1)

Team	Ws	Pn
1 Triade-VCT HS 2	22	88K
2 Sat./H. Cop.mans HS1	22	84P
3 En./Flip Sch.maak HS2	22	77
4 Skunk HS 1	22	70
5 ODI HS 1	22	65
6 Nuvoc HS 2	22	61
7 Minerva HS 1	22	53
8 Sarto HS 2	22	44
9 Flamingo's'56 HS 3	22	43
10 Spirit HS 1	22	41H
11 Van Tartwijk/VCH HS1	22	18D
12 Phoenix HS 1	22	16D

DAMES 1E KLASSE D (D1)

Team	Ws	Pn
1 VVC-Vught DS 2	22	88K
2 Pegasus DS 1	22	78
3 VVC Best DS 1	22	70
4 Particolare/DS DS 2	22	68
5 Havoc DS 3	22	64
6 Bladel DS 1	22	56
7 Nuvoc DS 2	22	53
8 Triade-VCT DS 3	22	52
9 ODI DS 2	22	43
10 Phoenix DS 1	22	41D
11 Hilver DS 1	22	34D
12 Dunamis DS 2	22	13D

HEREN 2E KLASSE I (H2)

Team	Ws	Pn
1 Shock '82 HS 2	22	97K
2 Hands up HS 2	22	88P
3 TFC HS 3	22	83
4 Sat./H. Cop.mans HS2	22	82
5 Havoc HS 1	22	70
6 Haaften Kwiek HS 1	22	48
7 Flamingo's'56 HS 4	22	45
8 Particolare/DS HS 3	22	42
9 SOMAS/Activia HS 1	22	34
10 Spirit HS 2	22	31H
11 Dunamis HS 2	22	26D
12 Phoenix HS 2	22	14D

DAMES 2E KLASSE G (D2)

Team	Ws	Pn
1 Particolare/DS DS 6	20	85K
2 Particolare/DS DS 5	20	80
3 Gepidae DS 2	20	64
4 Minerva DS 3	20	50
5 De Burgst DS 4	20	48
6 Triade-VCT DS 4	20	46
7 Hilver DS 2	20	40
8 Haaften Kwiek DS 1	20	36
9 Condor DS 2	20	34
10 Phoenix DS 2	20	34D
11 Udenhout DS 2	20	33D

DAMES 3E KLASSE M(D3)

Team	Ws	Pn
1 Sat./H. Cop.mans DS3	19	94K
2 Particolare/DS DS 7	19	71
3 G'68 Maasdonk DS 1	19	62
4 Spirit DS 6	19	48
5 Phoenix DS 3	19	47
6 Hands up DS 3	19	46
7 Dunamis DS 3	19	37
8 VC Verrekijker DS 1	10	34
9 Van Tartwijk/VCH DS4	19	26
10 Ovoco DS 2	19	25
11 Spirit DS 8	19	10

MEISJES A POULE F (M1)

Team	Ws	Pn
1 Sliedrecht Sport MA 2	11	45K
2 VOKO MA 1	11	43
3 Atak'55 MA 1	11	40
4 Condor MA 1	11	40
5 Udenhout MA 1	11	35
6 Metoor MA 1	11	23
7 Phoenix MA 1	11	23
8 Particolare/DS MA 1	11	20
9 Sliedrecht Sport MA 4	11	20
10 Hilver MA 1	11	17
11 Sarto MA 1	11	15
12 De Burgst MA 2	11	9

MEISJES C POULE H (M2)

Team	Ws	Pn
1 Minerva MC 1	10	45K
2 LOV MC 2	10	42#
3 Torn. Nistelrode MC1	10	34#
4 VVC-Vught MC 2	10	31
5 Spirit MC 1	10	30
6 Podarwic MC 2	10	29
7 Particolare/DS MC 3	10	29
8 Phoenix MC 1	10	17
9 Hands up MC 1	10	7
10 Udenhout MC 1	10	6
11 Haaften Kwiek MC 1	10	5

K = Kampioen

D = Degradatie

P = Promotie

H = Handhaven

= Jeugdteam kan geen kampioen worden wegens dispensatie.

HOOFDKLASSE HEREN (H1)

Team	Ws	Pn
1 VV De Driesprong 1	13	43
2 SV Olympia 1	13	37
3 VV Phoenix 2	14	32
4 DVC '68 1	12	29
5 GO '97 1	13	21
6 ReVolTi	12	20
7 SV De Waal	13	16
8 TiVoC	12	2

2E KLASSE HEREN (H3 & H4)

Team	Ws	Pn
1 SV Excelsior	16	54
2 VC Shot 2	15	39
3 VV Neder-Betuwe	15	35
4 VV Lienden	14	31
5 VV Phoenix 3	15	27
6 SV VOLO	15	23
7 DVC '68 3	14	21
8 VV Phoenix 4	15	20
9 VC Shot 1	15	18

HOOFDKLASSE DAMES (D1)

Team	Ws	Pn
1 DVC '68 1	17	61
2 VV De Driesprong 1	17	52
3 SV Excelsior 1	16	51
4 TiVoC 1	17	38
5 VV Phoenix 1	17	35
6 VC Shot 1	17	27
7 GO '97 1	17	27
8 DVC '68 2	16	21
9 GO '97 2	17	14
10 VV De Driesprong 2	17	10

HOOFDKLASSE GEMENGD (Mix)

Team	Ws	Pn
1 SV VOLO	17	62
2 ReVolTi	15	39
3 VV Phoenix	18	38
4 SV Olympia	17	36
5 VV Neder-Betuwe	18	35
6 Odysseus 1	17	34
7 DVC '68	17	29
8 Odysseus 2	16	27
9 Keep Fit	16	19
10 SV de Waal	17	17

BIRTHDAYS
GEBURTSTAGE
VERJAARDAGEN
ANNIVERSAIRES
CUMPLEAÑOS

JUNI

3 Marien Cahuzak
5 Bas Sotthewes
8 Stan Vielvoye
11 Sam Bastigs
12 Gerinda van Haaften
12 Kimberly Brandwijk
15 Suzan den Breejen
19 Bart Schut
18 Marieke Merks
19 Machteld Valenkamp
21 Olav van Woerkom
26 Marcel van Wijk
30 Emma Berends

JULI

1 Willem de Winter
2 Jelle Jongkind
3 Kees Tanis
5 Marlou Scheer
6 Ilse Sterrenberg
8 Gerrit Rike
20 Linda Klein
22 Eunice Cheung
24 Anja van Osch - Steevens
24 Larren van Meeteren
26 Toine Velthuijsen
29 Karin Klunder - Muntenga
29 Steffie van Grinsven

AUGUSTUS

1 Arjan Brekelmans
8 Arnold van Beuzekom
16 Mark Bambacht
16 Ingeborg Hutten
17 Femke van der Linden
18 Bobby van der Willigen
19 Anita Oskam
22 Marco Vissers
23 Nelly Kuik
24 Kim van der Linden
25 Imre Dreumel
28 Linde van der Wal
30 Petra Vonk
30 Manon de Ridder

SEPTEMBER

3 Koert Hup
8 Rudy Klunder
11 Cecile Haffmans
- Velthuijsen
13 Marit Boerma
13 Marjanne van Harten
30 Renske Verder
30 Kristel Bartelink



Phoenix vs. feniks

Een aantal wedstrijden geleden riep een nieuwe teamgenoot enthousiast: 'Gooo Phoenix!'. Fantastisch dat ze zo aanmoedigde, maar het grappige was dat ze phoenix op zijn Engels uitsprak, terwijl de clubnaam met de 'eu' van keuken wordt uitgesproken. Dat bracht mij op het schrijven van dit verhaal. Als een club zich vernoemt naar het fabelachtige dier (ik neem althans aan dat de club naar het dier genoemd is en niet naar de Amerikaanse stad, het sterrenbeeld of het oude bromfietsmerk), dan moet er iets bijzonders mee zijn.

De feniks is een mysterische vogel die na een lang leven van enkele honderden jaren, een nest maakte bovenin een boom van schors, kruiden en mirre, wetend dat dit zijn sterfplaats zou worden. Op het moment dat hij in zijn nest ging zitten, vloog hij in brand en bleef er alleen wat as over. De rook nam de ziel van de oude feniks mee. Het wonderlijke is, dat er even later een nieuwe kleine feniks geboren werd, uit dezelfde as. De ziel van de oude feniks nam plaats in de herboren vogel en de feniks kon met alle oude wijsheid verder leven.

Niemand weet hoe de feniks er uit ziet of hoe oud de feniks werd voor hij besloot te sterven. Niemand heeft hem namelijk ooit gezien. De legende luidt dat hij het formaat van een arend had en getooid was met paars met gouden veren. Zeker is het niet. Een waar mysterie, dat de mensen nog jaren in de ban zal houden. Recent en bekend is de feniks Felix uit Harry Potter. Deze feniks is het huisdier van Professor Perkamentus en herrijst net als in de legende uit zijn eigen as. Naast Harry Potter zijn er nog talloze verhalen waar het mysterieuze beest in terugkomt.

Oorspronkelijk komt de feniks uit de Griekse mythologie, maar hij komt ook terug in Romeinse, Aziatische, Egyptische en later zelfs in Christelijke verhalen. In alle verhalen herrijst de feniks uit zijn eigen as en vormt zo een symbool voor wedergeboorte. Een leuk weetje is dat de feniks in de Chinese cultuur symbool staat voor de vrouw, waar de Chinese draak symbool staat voor de man. De draak wordt gezien als bringer van regen, de feniks (feng huang) als bringer van de zon. Het maakt de feniks tot een belangrijk gelukssymbool in China.

Rest mij nog de vraag: hoe komt een volleybalclub uit Zaltbommel aan de naam Phoenix? En waarom spreken we de naam uit als 'feuniks' in plaats van het Engelse phoenix of het Nederlandse feniks? Zelf heb ik Phoenix altijd een 'snelle' naam gevonden en bedacht dat dit de clubnaam zou verklaren. Er wordt weleens gezegd dat we vlammen op sportief gebied. Het uitspreken van Phoenix als

'feuniks' zou wat te maken kunnen hebben met een Latijnse of Griekse tongval, zoals we bij dames 2 dachten. Of misschien wilde de club zich gewoon onderscheiden van anderen door een andere uitspraak aan de naam te verbinden. Ik ben benieuwd naar de beweegredenen voor de keuzes. Het zou leuk zijn als iemand hier meer over kon vertellen. Misschien een idee voor een volgende Opslag?

Phoenix vs. feniks - Het vervolg

De vraag waarom we Phoenix als 'feunix' uitspreken, werd na het uitdelen van de Opslag in de kantine besproken.

Op 1 januari 1976 is Phoenix benoemd als zelfstandige vereniging. De vereniging is voortgekomen uit de sportvereniging Olympia, zoals op de site te lezen is. De naam is bedacht door de toenmalige spelverdeler van Heren 1, Rinus Groeneveld. Phoenix is dus herrezen uit het verdwenen Olympia. Grappig is dat niemand precies kon vertellen waarom we 'feunix' zeggen. Waarschijnlijk, werd er geopperd, spreken we het gewoon op z'n Bommels uit. Als we echter dieper graven, kan het wel een Griekse verbastering zijn. Eu en ee zijn verschillende manieren om de Griekse eu uit te spreken. Dit heeft te maken met verschillende periodes en/of regio's waarin de Griekse taal tot ontwikkeling kwam.

Al met al blijft 'feuniks' dus een klein mysterie. Ik zou zeggen, we houden het op een Bommelse, snelle naam. En zeg nou zelf, 'feuniks' klinkt gewoon lekkerder dan Phoenix of Feniks. Het oor wil immers ook wat.



Club van 50

Volleybalvereniging Phoenix

Jan van der Kooi	Huis Brakel
Moolenaar Makelaardijk OG	Bas Sotthewes
Marcel Vroon	Buskers Tuin&Serrecomfort
Autobedrijf Rooijens	Stan Vielvoije
Kunst van René	LDB Production
Phoenix Recreanten Heren 4	Phoenix Recreanten Dames 1
Bouwkundig Tekenbureau De Block	Webo Project Renkum
All Print	SYRA Arts
ISES International	Promo.nl
PT Partners	Schilder W. van der Spoel
Brandwijk	31één Communicatie
Restaurant De Eetgelegenheid	Restaurant-Lounge-Dine Jeszebels
Adviesbureau Brekelmans	Grillroom Ramses
Phoenix Dames 1	Floris Scheurwater

Ook lid worden van de Club van 50?
Neem dan contact op met de Sponsorcommissie:
sponsorcommissie@phoenixzaltbommel.nl

trainingsinformatie 2012-2013

DE OPSLAG

Trainer van	Train(st)er	Telefoonnummer
CMV Do 18.00 – 19.30, De Ring	Steffie van Grinsven Kristel Bartelink Femke van der Linden	06-57390084
Jeugd Recreanten Do 18.00 – 19.30, De Ring	Lotte van der Donk Elisabeth Rumke	
Jeugd Jongens B1 Ma 19.30 – 21.00, Buys Ballot Do 18.00 – 19.30, De Ring	Michael Sengers	
Jeugd Meisjes C1 Do 18.00 – 19.30, De Ring	Carola Thijssen	06-10351165
Jeugd Meisjes A1 Ma 19.30 – 21.00, Buys Ballot Do 19.30 - 21.00, Toermalijn	Arjan Brekelmans	
Dames 1 Ma 21.00 – 22.30, Buys Ballot Do 19.30 – 21.00, De Ring	Ron van Elst	
Dames 2 Do 21.00 - 22.30, De Ring	Ron van Elst	
Dames 3 Do 19.30 – 21.00, De Ring	Rob de Ridder	06-22119773
Recreanten Dames 1 Do 19.30 – 21.00, De Ring		
Recreanten Dames 2 en Mix Do 21.00 - 22.30, Toermalijn		
Heren 1 Do 21.00 – 23.00, De Ring	Michael Sengers	
Heren 2 Ma 21.00 - 22.30, Buys Ballot Do 19.30 – 21.00, De Ring	Bas Sotthewes	06-22060615
Recreanten Heren 1 + 2 Do 21.00 – 22.30, De Ring	Marcel van Wijk	
Recreanten Heren 3 + 4 Do 21.00 – 22.30, De Ring		

Informatie sporthal:

De Ring, Thorbeckestraat 55, Zaltbommel, 0418 – 514535 (tel. kantine)

Buys Ballot, Courtine 4, Zaltbommel, 0418 – 515417

Gymzaal Basisschool Toermalijn, Wiellkamp 1, Zaltbommel

van de penningmeester

DE OPSLAG

Lidmaatschapskosten vastgesteld op de ALV van 15 maart 2012.

Inschrijfgeld	Eenmalig	€ 5,00
Contributie senioren	Per Kwartaal	€ 41,00
Contributie junioren ¹	Per Kwartaal	€ 29,75
Gezinscontributie ²	Per Kwartaal	€ 131,20
Bondscontributie senioren ³	Per Jaar	€ 65,00
Bondscontributie junioren ³	Per Jaar	€ 31,00
Bondscontributie recvol ⁴	Per Jaar	€ 16,00

- 1) Tot de juniorleden worden gerekend, zij die op 1 januari de leeftijd van 16 jaar nog niet hebben bereikt.
- 2) Het gezin mag hierbij maximaal uit 2 volwassenen bestaan.
- 3) Bondscontributie wordt alleen betaald wanneer u in een team speelt dat meedoet aan de NeVoBo-competitie.
- 4) Bondscontributie wordt alleen betaald wanneer u in een team speelt dat meedoet aan de RecVol-competitie.
- 5) De bondscontributies worden in het nieuwe competitie seizoen opnieuw vastgesteld op basis van de verplichte afdracht aan de desbetreffende bond.

Lidmaatschapskosten worden per kwartaal door middel van automatische incasso geïnd. Het incasso schema voor het kalenderjaar 2012 is als volgt:

- 1 mei 2012 : contributie tweede kwartaal
- 1 juli 2012 : contributie derde kwartaal + kleding reglement
- 1 oktober 2012 : contributie vierde kwartaal
- 1 december 2012 : Nevobo en Recvol Bondscontributie

Daarnaast wordt er 1 maal per jaar aan alle competitie spelende leden een bedrag ad €5,- in rekening gebracht volgens het kledingreglement.

Vijfjesleden

Vijfjes leden zijn een jaarlijkse contributie verschuldigd ad € 5,-, zoals is vastgesteld op de Algemene Leden Vergadering van 19 maart 2002.

Gegevens voor jaarlijkse vooruitbetaling

Rabobank Bommelerwaard te Zaltbommel

Rekeningnummer 37.43.98.526

Ten name van: Volleybalvereniging Phoenix te Zaltbommel